

Tremurul din albastru

Daniel Vișan-Dimitriu

E-un tainic izvor strălucind liniștit
în tihna din vechea poiană,
ferită privirii, pe-un drum rătăcit,
copilă de munte, orfană.

E-albastru izvorul sub cerul senin,
lucind ca o lacrimă sfântă
în soarele toamnei, c-o frunză de-arin
ce ultima clipă-și frământă.

O duce la vale, o pierde-n pustiu,
așa cum o face de-o viață,
pe unde trecând pe sub verdele viu
ce apele-i limpezi răsfată.

Adâncul poienii tresare-n suspin,
o stâncă se rupe din munte,
schimbându-și tăcerea din vechiu-i destin
în vuiete aspre și crunte.

Coboară în salturi, iar furia lor
lovește copacii și-i frânge.
Poiana-i privește oprirea-n izvor
și tace. Privește și plânge.